

L'Índia el 2016

Tot sembla apuntar que l'economia tindrà un comportament dinàmic, si bé es mantenen alguns reptes, com ara la qüestió agrària o l'absorció de mà d'obra a la indústria

10%

L'Índia és el quart contaminador del món, amb emissions de CO₂ que arriben a ser fins una desena part del total mundial

GEMMA CAIRÓ I CÉSPEDÉS
Professora d'Economia Mundial. Universitat de Barcelona

● Totes les estimacions semblen indicar que l'any del mico serà més bo per a l'Índia que per a la resta de l'Àsia emergent. La ralentització econòmica que pateixen les economies emergents els darrers anys es mantindrà, si bé l'Índia és l'economia que en surt més ben parada i es preveu que serà l'economia més dinàmica d'entre les emergents, situant-se el seu creixement econòmic pel 2016 al voltant del 7.5%, fins i tot per sobre de l'economia xinesa. Certament la Xina, en el marc de la desacceleració global i caiguda de la demanda a les economies avançades, ha orientat la seva estratègia de creixement cap al consum intern intentant així revertir la seva dependència dels mercats exteriors.

Obviament en un capitalisme globalitzat la forta interdependència de les economies fa que la transmissió de defectes econòmics sigui implacable. No només les seqüeles de la crisi financera del 2008 traduïdes en dures condicions fiscals a les economies avançades que es tradueixen en un estancament de la demanda global, sinó també el previsible enduriment de la política monetària de la Reserva Federal als Estats Units, que comportarà l'alça dels tipus d'interès, afectarà també les economies emergents, la qual cosa es traduirà en

Soldats de l'exèrcit indi, durant la desfilada del Dia de la República, aquesta mateixa setmana. ent francès, François Hollande. ALTAH HUSSAIN / REUTERS

un encariment del finançament exterior i del deute denominat en dòlars i en una menor afluència de capitals cap a aquestes economies. Cal dir però que la tendència dels darrers anys de la caiguda del preu de les matèries primeres –que resulta perniciosa per a economies emergents primarioexportadores com Brasil o Rússia– beneficiarà clarament l'economia índia, importadora de minerals i petroli.

En l'àmbit de les relacions econòmiques internacionals també caldrà veure les possibilitats que obre la creació del Nou Banc de Desenvolupament dels BRICS com a via de finançament alternativa als organismes internacionals dominats pels països rics, a la vegada que també mostrarà la (necessària) capacitat de cooperació sud-sud enfront del reforçament de les relacions bilaterals entre blocs a la vista de les negociacions del Tractat Transatlàntic en-

tre Estats Units i la Unió Europea.

Malgrat tot, com dèiem, la conjuntura indica que l'economia índia tindrà un comportament força dinàmic en veurà beneficiada per un increment de la inversió –vinculat a les reformes en curs– i per uns preus més baixos de minerals, petroli i productes agrícoles, la qual cosa li permetrà controlar la inflació. Efectivament caldrà veure si el primer ministre hinduista Narendra Modi, escollit recentment i que ha agafat el relleu a la dinastia Gandhi, implementarà les mesures de liberalització econòmica impulsades pel Partit del Congrés centrades en programes de privatització i de majors facilitats a l'entrada de capital estranger en sectors estratègics com el petrolier o el ferroviari. La capacitat de Modi d'implementar les anomenades “reformes” dependrà en últim terme de les aliances regionals que pugui fer en una In-

dia federal força fragmentada política-ment.

ELS REPTES PENDENTS

Però més enllà de la conjuntura, allò estructural ens permet albirar tendències econòmiques de major recorregut, que en el cas de l'Índia es traduirien en tres assignatures pendents. En primer lloc la qüestió agrícola. En un país on l'economia rural representa la meitat del PIB, la desatenció històrica de la inversió agrícola –sobretot en irrigació– és un coll d'ampolla que els pressupostos per al 2016-17 recullen com a prioritari. Si a més li sumem la mala conjuntura de les sequeres del darrer dos anys, amb importants alces dels preus dels aliments, l'actuació en aquest camp és prioritària. En segon lloc el problema d'absorció de la mà d'obra a la manufactura índia. Malgrat que l'Índia és el

primer proveïdor mundial de serveis –com en el cas del *software*– i disposa d'empreses puntals en el sector de la petroquímica o de la farmacèutica –és dels principals productors mundials de genèrics–, aquests sectors intensius en coneixement generen una part minúscula de l'ocupació que el país requereix. I per últim, el necessari desenvolupament d'infraestructures tant de transport com d'energia, no només en termes de millores d'eficiència sinó també amb l'objectiu de reduir les emissions de qui és el quart contaminador mundial de CO₂ amb el 10% de les emissions mundials, si bé molt lluny encara dels nivells d'Estats Units o de Xina.

També s'ha de dir que l'Índia té al seu favor el dividend demogràfic, que contrasta amb l'estancament demogràfic dels seus veïns, com és el cas de la Xina, i que porta-

rà a expandir la seva força laboral els pròxims anys, la qual cosa pot ser-li molt beneficiosa econòmicament sempre que sigui capaç d'afrontar el repte de millorar l'educació i formació d'aquesta població jove. En últim terme el creixement econòmic dels pròxims anys tindrà sentit si els seus beneficis afluïxen al conjunt de la població. Actualment l'Índia creix però ho fa de forma molt desigual, concentrant els fruits del creixement en una emergent classe mitjana –educada, occidentalitzada, anglòfona– i marginant milions de persones del *boom* de l'economia índia. Si bé el creixement dels darrers anys ha permès reduir els nivells de pobresa, l'economia índia és encara dual i tant o més important és la *via* de desenvolupament que la *taxa* de creixement, si aquesta es dona, com succeeix els darrers anys, en un marc de desigualtat creixent.

Un dels factors més favorables per a l'Índia és el demogràfic, que contrasta amb l'estancament dels seus veïns